

### Bohoslužby v Zábřehu 6.června 2021

*Mk 3,20-35*

Milé sestry, milí bratři, jak na nás Ježíšovo jednání působí? Jaké reakce v nás vyvolává? Mnoha jeho slov si jistě ceníme. Podobenství, uzdravení, to jsou skutečné perly, které můžeme přijímat s uznáním. Když se potkáme s něčím neobvyklým, co prozrazuje nevšednost původce, jsme nadšeni. Řekněme, že by bylo skvělé, kdyby mezi nás přišel a teď pomohl oživit umírající sbory, naplnil nám kostely a modlitebny, nás samotné namotivoval tak, že všechno půjde hladce a bez nějakých problémů. Jsme zkrátka rádi, kdy se věci kolem nás hýbou dobrým směrem a nás to třeba ani moc nestojí. A nebo jo, něco nás to stojí, ale nestojí to skoro za řeč. Musím se vám na tomto místě k něčemu přiznat. Když mi bylo tak těch šestnáct a taťka by chtěl, abych šel natřít plot, tak to by bylo přemlouvání a možná i dohadování. Jenže, když mi mládežníci řekli, že příští sobotu bude brigáda v Drahanovicích, kde se mimo jiné bude natírat plot, tak to bylo něco jiného. Doma by to byla nuda, protože budu sám, ale když u toho bude spousta dalších, bude jistě sranda a všechno půjde mnohem líp. V živém společenství, kde se opravdu něco děje, je to prostě vždycky lepší, člověka to mnohem víc táhne, aby nechal jiných plánů a přišel. Takže by se nám moc líbilo, kdyby i takto Ježíš přišel do našich společenství. V tomto ohledu jeho působení vidíme velmi příznivě.

Když čteme o Ježíšově vystoupení v Galileji, jistě nás zarazí, že nezačal ale jen uzdravováním nemocných a moudrými příběhy. Dnešní text ukazuje Ježíše v podezření, že se nějak pomátl. Přichází jeho rodina, aby se ho zmocnili, ale přicházejí i zákoníci, kteří natvrdo prohlašují, že je posedlý. Kde na to přišli? Proč tak podivná reakce? To by se přeci u nás stát nemohlo. My přeci nemáme takové tendence považovat někoho za blázna, když vidíme, jak úžasné věci koná. Nu dobrá, zkusme se ale vžít do situace zákoníků a dalších, kteří byli svědky jednoho dost zásadního Ježíšova činu. On totiž uzdravil člověka v sobotu. A to se nedělá. V sobotu se nepracuje, ale odpočívá. A uzdravení mnozí vidí jako práci. Takže pohled na Ježíše se rázem mění. Davu je to celkem jedno, ovšem někteří jsou trochu zmateni a další přímo našťvaní. Abychom to lépe pochopili, zkusme si představit, že kromě toho, že nám Ježíš pomůže oživit naše společenství, také začne nabourávat některé naše zvyky, začne nás tak trochu napomínat, klást otázky ohledně toho, jestli jsme si vědomi toho, proč některé věci děláme zrovna takto. Udělal by nám důkladnou revizi, ze které by najednou vzešel dlouhý seznam nedostatků, které našel. A co víc, při každém takovém úžasném činu by také narazil na nějaký náš neduh. Nenápadně by jej připomněl. Možná bychom se v takové situaci také začali trochu ošívat a přemýšlet nad tím, jestli to už ten Ježíš trochu nepřehání. Jestli prostě nedělá zbytečné dusno.

Lidská povaha už taková zkrátka je. Na jednu stranu s vděčností přijímá věci příjemné. Na druhou stranu nemá ráda věci nepříjemné a snaží se je nějak mírnit, relativizovat. A říct, že je někdo poněkud mimo, že je extrémista, že to přehání, to je jedna z možností, jak se bránit.

Slova o tom, že by Ježíš vyháněl zlé duchy jménem satanovým, ho celkem vyprovokovala k zajímavé myšlence. Zase jí celkem tnul do živého. Mluví o rozděleném domě, či království. My si zde můžeme doplnit třeba rozdělené společenství nebo rodiny. Jde o to, že ti, kteří by měli tvořit nějaký jednotný celek, se místo snah o spolupráci dohadují a vzájemně si konkurují. Výsledek pak na sebe nedává dlouho čekat, protože v nejednotě je naše svědectví celkem rozpačité. Nemusí jít zrovna o rozdělení církví. Myslím, že větší problém je na úrovni jednoho společenství, kde se lidé nedokáží shodnout, kdy spíše vytvářejí uzavřené skupinky. Zde se pak projeví právě ten problém, že když se vytvoří skupina, která je uzavřena vůči ostatním, často pak zůstane uzavřena i vůči lidem ze svého okolí. Nedokáže být svědecky věrohodná. Častokrát to asi nevnímáme jako zásadní problém a jsme spíše vděční za určitou oddělenost od ostatních, ale Ježíš to jako problém vidí. Tedy ve chvíli, kdy se to začne týkat nás samotných. Mluví o tom, že nikdo nemůže loupit v domě siláka, pokud ho nejdříve nepřemůže. Myslím, že pokud máme dojem, že ten zlý v našem domě, tedy církvi, loupí, potom to může ukazovat k tomu, že nás musel přemoci. A to jde jediné tehdy, pokud jsme vnitřně rozdělení, pokud se nedokážeme shodnout na tom, co má být podstatou našeho konání, pokud se neshodneme na tom, že se služba evangeliu týká opravdu nás všech.

Z textu se dozvídáme, že skutečný průšvih v lidském životě je rouhání se svatému Duchu. Proč to Ježíš tak vyostřil? Je zřejmé, že se to týká kritiky a pomluv, které byly namířeny proti němu. Rouhat se Duchu znamená označovat Ježíše za podivného, za blázna, podezírat ho, že pracuje ve službách zlého. Vlastně to není nic složitého. Stačí si uvědomit, proč je Ježíš tak důležitý a hlavně jaký Ježíš je pro nás důležitý. Když si řekneme, že je vlastně blázen, podivín, tak zároveň si řekneme, že vlastně nemusíme tolik brát všechno, co říká, můžeme si z toho vybírat a toho se pak držet. Možná, že zde někde také začíná právě to rozdělení. Když si každý z Ježíše vezme jenom něco, potom se těžko hledá nějaká shoda v otázce společné služby, v otázce svědectví o Ježíšově evangeliu. Když si člověk řekne, že je hříšník, když se trápí nad různými vinami, když je ve svém životě poznává, potom má stále naději, když věří, že Ježíš vzal tyto jeho viny na sebe. Má se kam obrátit, ví, že je má komu vyznat, ví, že má stále naději svou situaci změnit. Když Ježíše popře, když v něm najde třeba jen zajímavého učitele, podivína, kde něco může brát vážně, ale něco také ne, potom ztrácí naději. Jediným měřítkem jeho života potom zůstává Zákon, který je hodně přísný. A jeho soudcem se stává Bůh, který do něj vidí skrz na skrz. Ono totiž vyznání hříchů není jen nějaká formalita, kterou si vymyslela církev, aby měla bič na prosté věřící. Vyznání hříchů je důležitý krok v našem životě. Je to něco, jako když vám město přistaví k domu kontejner na odpad. A je určen jen pro vás. Který nepořádek z domu vynesete, ten skončí v kontejneru a nebude vás už omezovat. Co ale necháte doma, co nevynesete ven, to zůstane, bude vám to zavazet, různě vás omezovat. Právě tak to Ježíš dělá s našimi hříchy. Co před ním vyznáme, to jakoby odstraní, dá pryč z našeho života. Co ale necháme ve svém nitru, to nás bude tížit, až jednoho dne Hospodin náš život vezme jako pod

rentgenem.

Je tedy důležité, abychom Ježíše poznávali v tom, jaký skutečně je, kým pro naše životy je. S tím vlastně souvisí i ta návštěva příbuzných, kteří ho chtěli vzít domů. Pro nás evangelíky je krásný nástroj na pošramocení mariánského kultu. Ale on ten text o vztahu Ježíše k Marii ani dalším příbuzným zase tolik nemluví. Mluví o našem vztahu k němu, který můžeme na těch příbuzných poznávat. Předně je chyba, když si myslíme, že Ježíš je jen náš, patří nám a musíme ho nějak korigovat, opatrovat. Jeden z výkladů říká, že rodina prohlášením Ježíše za pomatence jen chránila jeho život. Jen tak se dalo ochladit rozohnění zákoníků, když Ježíš porušil sobotní klid. Co myslíte, neděláme někdy něco podobného? Samozřejmě, neřekneme, že Ježíš je blázen, ale na druhou stranu se snažíme mírnit jeho ostrá slova, aby ho nejen svět ale třeba i naši blízcí nevypískali a nás spolu s ním. Vlastně se tím opět dostáváme k otázce jednoty. Ježíš a jeho příbuzní už nejsou jedna rodina. Rodina jsou ti, kteří sedí spolu s ním v domě, naslouchají jeho slovům a berou ta slova vážně. S nimi není rozdělen, ti nepopírají svéprávnost jeho jednání. Tvoří tak dům, který může obstát.

Ježíšovo působení v nás asi vyvolá mnoho reakcí. A je dobře, když nás nejen chlácholí, ale také znepokojuje, když nás vyvede z míry. Vždyť každý lidský život potřebuje Ježíšovo uzdravení. I já ho potřebuju. Jenže žádné uzdravení se nemůže konat bez určení diagnózy, bez vyznání, co mne trápí. To nemusejí být jen špatné skutky či hříšné myšlenky. Ona to také může být nedůvěra, pochybnosti nad tím, že zrovna toto je dobrá cesta pro můj život, že tento krok spolu s Ježíšem zvládneme. Může to být pesimistický pohled na svět. Vždyť nevidíme do Boží kuchyně, nevidíme cesty, kterými ty druhé uzdraví. Proč to tedy dopředu vzdávat? Proč upírat naději světu, ale třeba i životu malých společenství? Žít z Boží naděje může někdy působit podivínsky. Když dostali učedníci Ducha a začali kázat, mnozí se smáli, že jsou opilí. Výraz, který pro Ježíšův stav použije jeho rodina, by se velmi volně mohl také přeložit, že je totálně sjetý, zhulený, či co podobného dnes používáme pro stav pod vlivem lehčích drog. Ono to vůbec neznamená, že bychom měli rezignovat na kultivovaný a moudrý projev. To Ježíš nikde neříká a sám to ani nedělá. Je to spíš jen takové upozornění, že i pravda řečená moudře a kultivovaně může působit dost bláznivě a naivně. Jsme pozváni k tomu, abychom s Ježíšem tvořili jednu rodinu, jeden dům. To je skvělá nabídka. A neznamená pro nás nic víc než jen to, že se o něj začneme vážně zajímat a místo souzení jeho slov realitou světa začneme svět posuzovat realitou jeho evangelia.

*Pane Ježíši, děkujeme za tvou otevřenou náruč, ze možnost být tvoji a být s tebou. Jsme svázáni v jeden svazek tvým Duchem. Prosíme pomoz nám poznávat, jak moc tohoto Ducha brát ve svých životech vážně.*

**Neděle 6.června 2021**

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal  
Úterý, 03 Leden 2023 09:52 -

---

Amen.